

Hartay Csaba

Éji kikérdezés

Az éjszaka magánterülete ez.
Ha a lángokat összekötnénk, gyertyalánc születne.
De így is az. Járatok. A fény irtja a sötétséget.
Attól, hogy beleszól egy állapotba, rombol is.

Lerombolt napszakok. Fiatal árnyékhullák.
Réztányért tartok kezemben, benne a hold ütése.
Lehunnya sok szemét a figyelő partszakasz.
Csillámtalan pikkelyek. Holnap elmossuk a mát.

Elkísér engem a ragaszkodás. Tőle nem búcsúzom.
A mólón tompa konzervek algoritmusai.
Beleborul. Elforgatás. Fémtükör süllyed a fenékre.
A víztükör bennünk láttatja magát. Éji kikérdezés.

Tele volt papírokkal a zsebem. És most áznak földutak.
Dereng. Mindenki suttogja szerény fényét.
Mint a merülő, aki utolsó lélegzetét ajánlja fel.
És most áznak térképek. Tisztuló útmutatás.

Értünk jönnek

Akik értünk jönnek, órákat altatnak.
Késő délután lesz. Facsart, meleg színnel.
A táska, amit hoznak, tele elhagyott
kulcsokkal, alátétekkel, szempillákkal.

Akik értünk jönnek, most szigetre utaznak.
Évekig érleljük türelmünk. A halál nem
romlik meg. Kagylókat gyűjtünk. Mire
kiszárad közülük a tengervíz, évszakot

váltunk. Akik értünk jönnek, most
várakoznak. Körbeülik az asztalt.
Nagyíts rájuk. Kik ők? Kilépett rokonok?
Kitépett oldalak? Elzárt képek? Tudják.

Előre tudják, akik értünk jönnek.
Hiába altatnak óralapot, mutatót.
Úgy kéne, hogy ne jöjjenek értünk.
Majd mi beadjuk magunknak a lejárt altatót.